

γαϊδουρινός

γαϊδουρινός, -ή, -ό, επίθ. [<γαϊδούρι + κατάλ. -ινός], που ταιριάζει στο γάιδαρο: «γαϊδουρινή συμπεριφορά». Επίρρ. **γαϊδουρινά** (βλ. λ.).

- γαϊδουρινή δύναμη, βλ. λ. δύναμη.
- γαϊδουρινή υπομονή, βλ. λ. υπομονή.
- γαϊδουρινό γινάτι, βλ. λ. γινάτι.
- γαϊδουρινό πείσμα, βλ. λ. [πείσμα](#).
- γαϊδουρινό το πρόσωπο, ζωή χαρισάμενη, βλ. λ. πρόσωπο.
- γαϊδουρινός βήχας, βλ. λ. [γαϊδουρόβηχας](#).
- με πιάνει το γαϊδουρινό μου (ενν. πείσμα), πεισμώνω πολύ: «όταν τον πιάνει το γαϊδουρινό του, δεν αλλάζει γνώμη με τίποτα».
- την έχει γαϊδουρινή (ενν. την πούτσα του, την ψωλή του), ο άντρας για τον οποίο γίνεται λόγος, έχει πολύ μεγάλο πέος (σαν και του γαϊδάρου). Από το ότι ο γάιδαρος έχει πολύ μεγάλο πέος. Ακούγεται μόνο στο θηλυκό. Συνών. την έχει αράπικια / την έχει ποντιακιά.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας